

ΘΕΜΑ: ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΘΕΤΙΚΗ ΦΩΝΗ, ΚΕΝΤΡΟ ΖΩΗΣ ΚΑΙ PRAKSIS ΣΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ κ ΠΑΣΧΟΥ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗ ΜΕ ΤΙΤΛΟ «ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΛΙΜΑΝΟ» ΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Οι οργανώσεις Θετική Φωνή, Κέντρο Ζωής και PRAKSIS θεωρούμε υποχρέωσή μας να επισημάνουμε μερικά σφάλματα στα οποία υποπίπτει το άρθρο του δημοσιογράφου κ. Πάσχου Μανδραβέλη που δημοσιεύεται υπό τον τίτλο «Τα προσωπικά δεδομένα στο Μικρολίμανο» στο φύλλο της 26^{ης} Νοεμβρίου 2014 στην εφημερίδα Καθημερινή και να αντιπαραβάλουμε τα δικά μας επιχειρήματα.

Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει ο κ. Μανδραβέλης, η ιδιωτικότητα δε σταματά στο κατώφλι του σπιτιού του κάθε πολίτη. Αντίθετα, ακόμα και στο δημόσιο χώρο, πλέον γίνεται δεκτό ότι ο καθένας από εμάς μπορεί να φέρει μαζί του στοιχεία ευαίσθητα και προσωπικά, στα οποία ευλόγως δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση τρίτοι. Τούτο, άλλωστε έχει κρίνει παγίως και το Δικαστήριο του Στρασβούργου (ΕΔΔΑ, Von Hannover κατά Γερμανίας, 24.6.2004).

Ειδικά μάλιστα όσον αφορά το ζήτημα του HIV/AIDS και τη δημοσιοποίηση των φωτογραφιών των οροθετικών γυναικών τα πράγματα είναι ακόμη πιο απλά: κανένας απολύτως δικαιολογητικός λόγος δε νομιμοποιεί τη δημοσιοποίηση φωτογραφιών ατόμων που ζουν με HIV/AIDS, η οποία συνιστά πράξη βάνουσης παραβίασης του ιατρικού απορρήτου και της προσωπικότητάς τους. Και τούτο, διότι προκειμένου να ενημερωθεί κάποιος για τη σύλληψη ενός εκδιδόμενου οροθετικού προσώπου και τους κινδύνους που εγκυμονεί το σεξ χωρίς προφυλάξεις, είναι προφανές ότι το σχετικό δημοσιογραφικό άρθρο δεν χρειάζεται να συνοδεύεται και από φωτογραφίες των εκδιδόμενων οροθετικών.

Προφανώς έωλο είναι και το επιχείρημα του κ. Μανδραβέλη ότι η δημοσιοποίηση ήταν απαραίτητη διότι οι «κατηγορούμενες δεν ήταν οροθετικές στο σπίτι τους [αλλά] ασκούσαν -έστω παρανόμως- δημόσια υπηρεσία». Θα θέλαμε να θυμίσουμε στον κ. Μανδραβέλη τα εξής: πρώτον, ότι οι συγκεκριμένες κατηγορούμενες ήταν χρήστριες ναρκωτικών ουσιών και εν τέλει αθώωθηκαν για τα αδικήματα της σκοπούμενης βαριάς σωματικής βλάβης. Δεύτερον, ότι δε γνώριζαν την κατάσταση της υγείας τους ως προς το HIV/AIDS, αλλά το έμαθαν εκ των υστέρων, αφού τους έγινε (εν αγνοία τους) ειδική προς τούτο εξέταση. Τρίτον, ότι ουδέποτε αποδείχθηκε ότι προέβησαν σε ερωτική πράξη χωρίς προφύλαξη και σε περίπτωση που κάτι τέτοιο ισχύει κατά πόσο πιέστηκαν ή εκβιάστηκαν προκειμένου να το δεχτούν. Μην ξεχνάμε ότι η ευθύνη για τη μη χρήση προφύλαξης κατά τη διάρκεια μιας σεξουαλικής πράξης μοιράζεται εξίσου σε όλες τις πλευρές καθώς αντίθετα θα μπορούσε ένας «πελάτης» να είναι οροθετικός ή θετικός σε κάποιο άλλο σεξουαλικό νόσημα και να μην το γνωρίζει και χωρίς τη χρήση προφυλακτικού να το μεταδώσει.

Εν τέλει, θα θέλαμε να επισημάνουμε στον κ. Μανδραβέλη ότι μια από τις πλέον σημαντικές παραμέτρους στη διαχείριση των ασθενειών και δη των μεταδοτικών, είναι η εμπιστοσύνη που (πρέπει να) οικοδομείται μεταξύ των ιδιωτών και του συστήματος υγείας. Η δημοσιοποίηση των φωτογραφιών και η συνακόλουθη ανάδειξη μιας ομάδας ως «επικίνδυνης» για τη δημόσια υγεία δεν συμβάλλει στη θεμελίωση σχέσεων εμπιστοσύνης μεταξύ του ασθενούς και του συστήματος υγείας. Αντιθέτως, αφενός οδηγεί στην ενίσχυση του στίγματος και του κοινωνικού αποκλεισμού, αφετέρου, μακροπρόθεσμα τους απομακρύνει από την αυτόβουλη προσφυγή στις υπηρεσίες υγείας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ατομική και δημόσια υγεία.

Ευελπιστούμε σε δημοσίευση της παρούσας επιστολής στην εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ και παραμένουμε στη διάθεσή σας για οποιαδήποτε επιπρόσθετη πληροφορία ή διευκρίνιση.

Με εκτίμηση,

Θετική Φωνή, Νίκος Δέδες, Πρόεδρος
Κέντρο Ζωής, Λεωνίδα Βακερλής, Πρόεδρος
PRAKSIS, Τζανέτος Αντύπας, Πρόεδρος